

Abonnementsprijs 1995: 700,-BF of 41,5 NLG

In de abonnementsprijs voor 1995 zijn begrepen:

1. vier thematische afleveringen
2. vier Mededelingenbladen
3. de OKV-Museumkaart 1995

Hoe kan U zich abonneren?

Niets is eenvoudiger dan dat:

U stort 700,-BF (zonder opbergband) of 970,-BF (mét opbergband) op rekeningnummer 448-0007361-87 van Openbaar Kunstbezit in Vlaanderen, Tielt. Graag vermelden: "1995".

CJP-ers genieten een gunsttarief; 600,-BF i.p.v. 700,-BF. Let op!

Vanuit Nederland kan U ook abonnee worden!

Uitsluitend door storting van 41,5NLG (zonder opbergband) of 59,5 NLG (mét opbergband) op gironummer 135.20 van OKV in Tielt. Graag vermelden: "1995".

Vanuit alle andere landen bent U eveneens welkom als abonnee!

Een abonnement kost dan 1.000,-Bf (zonder opbergband) of 1.320,-Bf (mét opbergband) uitsluitend te betalen op PCR 000-0099920-10 van OKV in Tielt of via internationale postwissel.

Spelregels gratis tickets

U kan een gratis ticket bekomen door een gele briefkaart te sturen naar Openbaar Kunstbezit in Vlaanderen, Kasteelstraat 97, 8700 Tielt.

Bij de tentoonstellingen die een gratis ticket aanbieden, vindt u onderaan het artikel een blauwe balk met het aantal ter beschikking gestelde tickets.

Door loting wordt bepaald wie een ticket krijgt toegestuurd. Let op:

1. één ticket per tentoonstelling en per persoon
2. één ticket per gele briefkaart
3. de gewenste tentoonstelling vermelden

BRTN Departement Cultuur

Affiche

Elke week op zaterdag,
om 12u. op TV1,
om 20u. op TV2

Affiche bestaat uit volgende delen:

- **Agenda:** een vlotte montage van een tiental komende of lopende tentoonstellingen, concerten, theater en dansvoorstellingen
 - **Accent:** een korte reportage over een actueel kunstgebeuren waarin de betrokken kunstenaar centraal staat. Interviews door Régine Clauwaert
- Kortom, een actueel en informatief programma over kunst in al haar vormen.

Het programma wordt verzorgd door Jan Blondeel en Marianne Soetewey (regie), Régine Clauwaert (samenstelling, redactie en presentatie), Nathalie Capiu (assistentie)

Deze "Mededelingen" zijn een bijvoegsel bij de OKV-aflevering nr. 4 van de jaargang 1995:

"Bruggen"

Auteurs: Claire van Damme, Marc Dubois, Greet Paulissen, Jos Vandenbreeden en Daniël Vandepitte

Bruggen worden in vakkringen omschreven als kunstwerken, realisaties van het hoogste niveau. In tegenstelling tot architectuur bezit een brug geen interieur. Een brug is een toevoeging van de mens in een stedelijk landschap of in de natuur. Met een brug krijgt een omgeving een extra betekenis. Bruggen fungeren als referentiepunten, landmarks in de stad en het platteland en het platteland. Steden worden in ons geheugen vastgehouden door bruggen. Denk aan de Ponte Rialto in Venetië en de Tower Bridge in London. Met het themanummer "Bruggen" wil Openbaar Kunstbezit in Vlaanderen een accent leggen op een deelaspect van onze bouwkunst, realisaties die allemaal behoren tot de openbare ruimte. Het verbinden van twee oevers is en blijft één van de boeiendste handelingen van de mens.

Losse nummers

Losse nummers kosten 250,-BF of 15NLG. Bestellen kan door storting op rekening 448-0007361-87 (in België) of 135.20 (in Nederland) van Openbaar Kunstbezit in Vlaanderen, met vermelding van de titel van de aflevering.

Koen Vanderstukken is een van de meest begaafde en vooraanstaande jonge glaskunstenaars in Vlaanderen.

Wat is een glaskunstenaar?

Een artiest die als medium voor zijn vrije expressie de materie glas kiest, met al haar mogelijkheden van transparantie, visuele verdunning van de realiteit, hardheid en broosheid; de uitdaging van de extreme ambachtelijke condities, waarin de kunstenaar als maakproces veel spanningen, ontgoocheling en voldoening oogst.

In Vlaanderen staat de kunst met glas nog in een beginstadium. Terwijl in onze buurlanden al in de jaren 1960 werd geëxperimenteerd met glas, bleef een aftasten van de mogelijkheden in België beperkt tot een korte passage van buitenlanders bij Val Saint-Lambert - Sam Herman, Harvey Littleton, Yann Zoritchak... In Vlaanderen moest men wachten tot de komst van de Roemeense Israëliet Edward Leibovitz - in 1972 - om enig schuchter teken van leven te zien; maar na de oprichting van de glasklas aan de avondacademie in Mechelen - thans het IKA - begon alles vrij snel te gaan.

Koen Vanderstukken is op een ongewone manier tot de kunst gekomen. Zijn opleiding stuurde hem eerst in de richting van de scheikunde; hij kreeg ook les van Dieter Domheim, een meester in het blazen van glas met de brander, die de jonge scheikundigen probeerde vertrouwd te maken met buisjes en pipetjes allerhande. Koen liet de scheikunde voor wat ze was en ging zich helemaal op het glas toeleggen, eerst uit belangstelling voor het spel van de techniek, naderhand om met deze kennis en ervaring zich artistiek te uiten. Zo kwam hij in 1986 terecht in de glasklas van het IKA in Mechelen, waar hij intussen zelf les geeft als assistent van de stichteres Miloslava Svobodova. Hij ging zich verder vervolmaken tijdens de zomeracademie voor glas in Frauenau in Zuid-Duitsland, en in Sars-Poteries in Noord-Frankrijk, waar internationaal bekende kunstenaars hun techniek en bezieling doorgeven. Vanaf 1990 bouwde Koen een eigen atelier op in het Veerhuis in Niel, met een breed gamma aan werkwijzen, om in de expressie met glas een zo groot mogelijke vrijheid van keuze te

hebben: blazen, vervormen of slumping, gieten en pâte de verre als warme procédés, zandstralen en slijpen, snijden en graveren als koude bewerkingen. De werkplaats is bedachtzaam opgesteld met een ware zin voor logische, praktische ordening, wat hem toelaat zijn aandacht meer bij het scheppingsproces te houden.

De kunst van Koen Vanderstukken is tot volle ontplooiing gekomen eens het atelier op punt stond. Voordien viel al de kracht op van de monumentaliteit, de zin voor het tijlloze: de maskers uit de beginfase - 1987-1990 - zijn bijna technische kopieën van Afrikaanse voorbeelden, die later een eigen dimensie, een meer samenvattend mysterie gaan vertolken. Ze worden de algemene vermomming waarachter de mens zich verschuilt, zijn onmacht tot communicatie, het vluchten in een egestelling. Koen vertolkt de dualiteit tussen realiteit en schijn, vaak moeilijk te onderscheiden tegenstellingen waarbij de ene niet is zonder de andere. Glas bedriegt met vaak amper waameembare overgang tussen transparantie en reflexie, zodat de maskerfunctie zelf in vraag wordt gesteld. Toch verwijst Koen ook naar de oorspronkelijke functie van het masker op het zwarte continent, waar maskers worden ingezet om de geesten van de voorvaders op te roepen: het raadsel van de afwezige aanwezigheid is al even verwarrend als de translucide geslotenheid van glas.

In zijn huidige kunst is Koen Vanderstukken die monumentaliteit nog gaan benadrukken. De **schaduwbeelden** ogen als primitieve stèles, verenigen de mens met de grond waarop hij staat. De naam noopt tot relativering: schaduw staan steeds in contrast tot de lichtzijde van een gestalte, maar de transparantie bouwt een sterke tegenstelling af. Gevolg: de scherpte van het standpunt neemt af, de twijfels groeien. Achter de allure van een oersterkte, als de boeren van Permeke, schuilt veel onzekerheid en kwetsbaarheid. Scepticisme is geboden tegenover de schijnbare realiteit, want wij kunnen de grenzen van onze

Virtueel museumbezoek

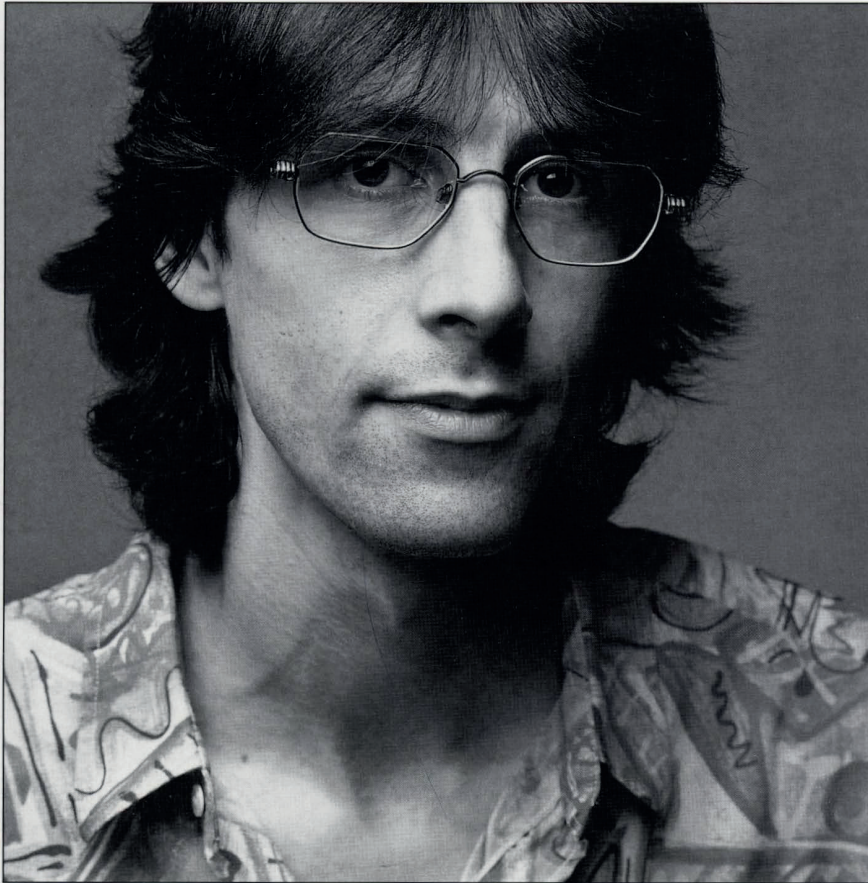

foto: Jacques Sonck

persoonlijke ervaring en de registratie ervan nooit doorbreken...

In de recente **pendels** wordt een gegoten "glasvijvertje" aan een hoge driepikkel opgehangen. Met het werk kan dus geschommeld worden, maar veeleer lijkt het de bedoeling een effect van gewichtloosheid te creëren; het wonder dat de materialiteit doet overgaan in vergeestelijking. Tegelijk wijst Koen met een veelheid van kleurige en boeiende, avontuurlijke insluitels op de zalige gave van de zintuigen: via het oog worden ook geluiden opgeroepen en de tastzin gemotiveerd.

Het wereldse feest is een eiland, een klein fragmentje stoomis in de eeuwigheid die voor en achter ons ligt.

Naast de schematisch antropomorfe beelden en de gestolde vijvertjes, doorgaans ontstaan met gieten in zandvormen, vindt de bezoeker in zijn

atelier ook geblazen vaassculpturen. Koen vertrekt van de klassieke recipiënt, die hij een sterk persoonlijke silhouet en textuur meegeeft: gladde delen wisselen af met ruwe, zwaar gearceerde partijen. Glaskunst kan moeilijk anders dan materieel sterk aanwezig zijn. Dat is een sterkte bij Koen Vanderstukken: bij hem vind je geen wijsgerige beschouwingen bij *démarches* die in een conceptueel stadium blijven steken. Het verhaal zit helemaal in de vormgeving zelf, in de solide, open belijdenis van waar het om gaat, in de *présence* van het beeld en zijn schuchtere, warme mededeelzaamheid.

Aldus heeft hij zich op korte tijd een plaats verworven in de wel erg gespecialiseerde, maar steeds ruimer bekende internationale wereld van de glaskunst.

JAN WALGRAVE

Wat kan ik met het Internet doen?

De vraag zal de afgelopen maanden meermaals eigenaars van een computer opgekomen zijn. Indien men sommige auteurs mag geloven is het Internet zowat het wondermiddel bij uitstek. Een sesam voor alle gebruik. Bij al die hype zou de lezer bijna vergeten dat het Internet niet meer is dan een vehikel om informatie te vergaren. Multimediale informatie.

Het Internet is een verzameling van geïnternetwerkte computers die dezelfde taal spreken. Bovenop dat globale netwerk draaien groepen gebruikers allerhande toepassingen. Eén ervan is het zogenaamde World Wide Web. Dit web is een verzameling van hypertextdocumenten die allerhande computerbestanden met elkaar verbinden. Geluidsfragmenten, illustraties, teksten, video... met andere woorden bij uitstek een materie voor kunstenaars. Het mag dan ook geen toeval zijn dat de meest gerenommeerde auteur over hypertext een voormalig kunststudent van de befaamde Princeton University is. George Paul Landow is professor Engels en Kunstgeschiedenis aan de Brown University. Een lezer kan dankzij een hypertext discontinu of nonsequentieel lezen. De huidige boeken of stripverhalen daarentegen blijven sequentiële kunst. De lezer volgt de pagina van boven naar beneden en moet zich strikt aan het door de auteur geëffende pad houden. Theoretici zoals Roland Barthes betreurden dit, maar konden het weinig verhelpen omdat de computertechnologie nog niet ver genoeg stond. De afgelopen jaren veranderde er echter veel. Plots kon een document op een pc plaatjes bevatten die naar andere documenten verwezen. Het papier (vaste materie) viel weg als noodzakelijke drager.

Dankzij de knooppunten en verbindingen in dergelijke hypertexten kan elke lezer ineens zelf zijn route bepalen. Mikken en klikken volstond plots om unieke literaire ervaringen op te doen en ongekende bronnen aan te boren.

Toen de hypertext-techniek ruim anderhalf jaar geleden op het Internet zijn intrede deed, zorgde dit voor een exponentiële groei van het aantal gebruikers. De eerste multimediale hypertexten die het World Wide Web vormden stelden bitter weinig voor. Ze waren lelijk en handelden bijna zonder uitzondering over informatica. In juli 1994 besloot Nicholas Pioch, een Parijse informatica-student, echter een soort digitaal museum voor digitale kunst te bouwen op het Web. Hij noemde het *Le WebLouvre*. Om de mogelijkheden van het medium aan te tonen koos hij de miniatures uit *Les très riches heures du Duc de Berry* van de gebroeders van Lippenburg. Het resultaat was oogverblindend mooi en binnen de kortste keren ontstond de mythe als zou het Louvre op het Internet staan. Pioch kreeg spijtig genoeg last met advocaten van het museum. Snel zagen enkele musea in dat een aanwezigheid op het Internet de collectie toegankelijker kon maken. Het Andy Warhol Museum ging

